

Nuh'a peygamberlik verildi. Bu mübarek insana elçilik görevi verilince o kavmine şöyle hitap etti:

– Ey benim milletim! Ben size gönderilen kesin bir uyarıcıyım. Şöyle ki yalnız Allah'a ibadet edin, O'na karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin ki sizin günahlarınızı affetsin ve sizi belirli bir vakte yani ölüm anına kadar azap çekirtmeksizin hayatta bıraksın. Çünkü Allah'ın takdir ettiği vade gelince asla ertelenmez. Keşke bunu bir bilseniz!

Her peygamberin yaptığı gibi Hazreti Nuh da ezilen zayıfların ve mazlumların haklarını koruma, hile ve zulme başvuranların hilesini bertaraf etme işini yapmaya çalışıyordu. Her şeyden önemlisi de unutulmuş Yaratıcı'yı tanımayı ve O'na kulluk etmeyi anlatıyor fakat kavmi bir türlü ona inanmıyordu. Bu durum Kur'ân'da şöyle ifade edilmektedir:

“Bir zaman halkını irşat etmesi gayesiyle Nuh'u gönderdik de ‘Ey halkım!’ dedi, ‘Yalnız Allah'a ibadet ediniz. Zira sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Gerçek bu iken hâlâ şirkten sakınmaz mısınız?’ Halkından ileri gelen bir takım kâfirler ‘Bu,’ dediler ‘Sizin gibi bir insandan başka bir şey değil, böyleyken size hâkim olmak istiyor. Allah bize mesaj ulaştırmak isteseydi (böyle sizin gibi bir insan göndermez) melaikeler indirirdi. Nitekim biz atalarımızdan da böyle bir şey işitmedik. Bu, delinin tekinden başka biri değil. Ona biraz süre tanıyın, sonra iş aydınlanır, siz

de gereğini yaparsınız.’ ” (Bkz. Müminun sûresi, 23-25. âyetler)

Allah’tan aldığı emirleri hiç eksiksiz anlatmaya çalışan Hazreti Nuh, inanmayanların kınamasına ve iftiralarına aldırmandan Allah’ın dinini anlatmaktan geri durmuyordu. Bunca sene anlatılan hakikatlere kapanan kulakları yüce kitabımız Kur’ân şöyle işaret ediyor:

“Ya Rabbi, dedi Nuh. Ben milletimi gece gündüz dine davet ettim. Ama benim davetim, onların sadece daha çok uzaklaşmalarına yol açtı. Her ne zaman onları bağışlaman için çağırdıysam onlar parmaklarıyla kulaklarını tıkadılar. Esvaplarıyla örtündüler, directiler ve çok kibirlendiler.” (Bkz. Nuh sûresi, 5-7. âyetler)

Âyetlerden de anlaşılacağı üzere Hazreti Nuh ne anlattıysa anlatsın kavmi küfür ve isyana devam ettikleri gibi Yaratıcı’yla ve Allah’ın elçisiyle alay etmeden de geri durmuyorlardı. Hem akıllarına hem mantıklarına hitap eden bu mübarek elçiyi dikkate almıyorlardı. Yıldızların, ayın ve güneşin kâinatın tek bir yaratıcısı olduğunu anlatması onlarda tesir meydana getirmiyordu. Çünkü bir sistem kurmuşlardı ve hayat tarzlarını kesinlikle değiştirmek istemiyorlardı. Biliyorlardı ki inanırlarsa baskı ve zulüm üzerine kurdukları yanlış düzen bozulacaktı.

Hazreti Nuh, vazifesini yaparken az sayıda fakir ve gariban insan iman etmişti. Kâfirler Hazreti Nuh’a şöyle diyorlardı:

– Ey Nuh! O fakirleri yanından kovarsan sana iman ederiz.

Burada müthiş bir oyun sergilemeye çalışıyorlardı. Maksatları bir avuç iman eden insanı da onun yanından kaçırmaktı. Hazreti Nuh, bu teklife şöyle cevap verdi:

– Ey benim halkım! Düşünün bir kere; ya ben Rabbim'den gelen çok aşikâr bir belgeye, kesin delile dayanıyorsam, ya O bana tarafından bir nübüvvet vermiş, bunlar size gizli kalmış da siz görememişseniz? Ne yapalım istemediğiniz o rahmete girmeye sizi zorlayabilir miyiz? Hem ey halkım! Bu tebliğim sebebiyle sizden maddî bir karşılık istiyor değilim. Benim mükâfatımı verecek olan yalnız Allahu Tealâ'dır. Ben o iman edenleri kovacak da değilim. Elbette onlar Rablerine kavuşacaklar. O da onları imanlarından dolayı ödüllendirecektir. Ama ben sizin cehalet içinde yuvarlanan bir toplum olduğunuzu görüyorum. Ey halkım! Ben onları kovacak olsam Allah indinde bu sorumluluktan beni kim kurtarabilir? Kim bana yardım edebilir? Artık bir düşünmez misiniz?

Sabrın zirvesini yaşayan Hazreti Nuh, yıllar boyu yumuşak ifadelerle davetini yapmaya devam etti. Ancak küfürde ısrar eden halk çeşitli bahanelere müracaat ediyordu. İmanın bir teslimiyet işi olduğunu kavrayamayan bu insanlar kırk dereden su getiriyorlardı. Küfürde ısrar eden bu azgın kavim, kendilerince haklılıklarını daha da ileri giderek şöyle dile getiriyorlardı:

– Ey Nuh! Biz seni besbelli bir sapıklık içinde görüyoruz.

Hâşâ bir rehber, bir peygambere sapıklık içinde olduğunu söyleyen bu azgın kavme ne anlatılabilirdi ki!

Onların bu sözlerine karşılık Nuh Aleyhisselâm şöyle dedi:

– Ey kavmim! Bende herhangi bir sapıklık yok, ben âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim. Size Rabbim’in gönderdiği gerçekleri duyuruyorum, size öğüt veriyorum ve Allah tarafından gelen vahiy sayesinde sizin bilemeyeceğiniz şeyleri biliyorum. Kötülüklerden korunup Allah’ın merhametine nail olmanız için, içinizden sizi uyaracak bir adam vasıtasıyla Rabbiniz’den size bir buyruk gelmesine mi şaşıyorsunuz?

Bu uyarıya kızan azgın ve sapkın halk daha da ileri giderek şöyle diyorlardı:

– Ey Nuh! Eğer sen bu davadan vazgeçmezsen taşla tutulanlardan olacaksın.

Hazreti Nuh, dokuz yüz elli sene Allah’ı ve emirlerini anlattı, fakat kavmi inanmadığı gibi onu alaya almaktan ve ona eziyet etmekten geri durmadı. Sürekli psikolojik baskı yaparak onu bu hak davadan vazgeçirmeye çalıştılar.

[Redacted text block]